

MUHAYYEL

ADNAN İSLAMOĐULLARI

✕ © f / otukennesriyat

YAYIN NU: 2355

EDEBÎ ESERLER: 1181

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-675-5

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul

Tel: [0212] 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Halil Ziya Doğruöz

Kapak Resmi ve Tasarımı: Feyza Ay

İç Resimler: Besim Dalgıç

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Baskı: Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic Ltd Şti

Kayabaşı Mah. Ulubatlı Hasan Cad. Nu: 2H, İç Kapı Nu: 19

Başakşehir-İstanbul

Tel: [0212] 613 79 55

Sertifika Nu: 40619

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Adnan İslamoğulları: 7 Ocak 1962 tarihinde Bursa'da doğdu. İlk ve orta-öğrenimini Bursa'da tamamladı. Yarım kalan üniversite eğitiminden sonra Ankara'da *Bizim Ocak* ve *Muhalif* dergilerinde, *Gündüz* ve *Yeniçağ* gazetelerinde sayısız yazı yazdı. "Fakiyr-i pür Taksiyr" müstearıyla kara mizah yazıları üretti. Hikâyeleri *Ayarsız* dergisinde yayımlandı.

Ötüken Neşriyat'tan çıkan diğer eserleri, deneme kategorisinde *Bizimki-si Bir Ocak Hikâyesi* (2016), roman kategorisinde *Kuyu* (2020), *Külhan* (2023) ve *Müntehir* (2024).

Evli, Yunus ve Ersagun isimli iki çocuk babası olan yazar, Bursa'da yaşamaktadır.

Mermer süs havuzunun içinde dönüp durdukça menevişlenen balıklar kadar mahpustu. Balıklar ve dış dünyadan mahrum mahkûmlar ne kadar da benziyorlardı birbirlerine. Mahkûmlar avlu kadar yürüyebiliyor, balıklar havuz kadar yüzebiliyordu. İsteddiği zaman avluya çıkma imtiyazı ile sabahın çok erken saatlerinde havuzdan çıkmış mahkûm gibi balıkları izliyor, içe çektiği dudaklarını açıp kapayarak belki de balıklarla konuşmaya çalışıyordu. Birkaç kez kafasını suya sokmuş, balıkların dudaklarını ısırmasını öpücük zannederek sevinmişti. Balıkların bundan haberinin olmadığını bilse çok üzülürdü. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte avluya düşen Ömer’i havuzun başında gören gardiyan metal bir bardak içinde yem verdi. Gardiyan onu yemledi, o balıkları. Yemleri serptiği gibi üşüşüyordu balıklar. Küçük kıyamet küçük havuzun içinde koparken büyük beslenme kaosunu izliyor, balıkları yemlemek ona iyi geliyordu. Yem terapisi...

*

Kartondaki siyah-beyaz sehpa resmine bakarak sehpa ayağının iki yanındaki kıvrımların üzerinde parmağını gezdirirken doktorun akvaryumun köşesine bıraktığı kırmızı yemlerin balıklara yem olmasına dikkat kesilmişti. Annesi, genetiğin sınırlarından habersiz bir şekilde ailede bu tür bir hastalık bulunmadığını söyleyerek Ömer’in durumunun irsî olmadığını anlatmaya çalışıyordu. “Tuhaf bu çocuk,” diyerek başladı Ömer’i anlatmaya. Tuhaf.. Kendiyle ilgili o kadar çok duymuştu ki bu sözü. Acayip, şaşılacak ve garip şey, gibi anlamları vardı. Acayip kelimesine de bakmıştı, tuhaf, yadırganan, yabansı, diyordu sözlük. Tuhaf acayıptı, acayip de tuhaf ve bu acayip tuhaf bir durumdu onun için. Annesi, tek başına çığlık attığından kendi kendine konuşup güldüğüne, bazen sanki biriyle tartışıyormuş gibi bağırduğundan bazı şeyleri önceden bildiğine, defterlerine anlamsız kelimeler karaladığından tuhaf tuhaf resimler

yaptığına, sesler duyduğundan kimsenin görmediği şeyleri gördüğünü söylemesine kadar kendince tüm delilik alametlerini sıraladı. Doktor arada notlar aldı, Ömer göz ucuyla baktı ama okuyamadı. Annesi, teşhisin hemen konduğunu sanarak rahatladı ve tedavisinin bulunup bulunmadığını sorup bir teşhis beklentisiyle ara verdi konuşmasına. İçindeki ses “Annen hastaneye yatırılmanı bekliyor,” deyince, “Hastanelik bir durumum yok benim!” dedi öfkeyle ve elindeki sehpa resmini sehpanın üzerine bıraktı. Annesinin tam olarak beklediği gibiydi çıkışı. “Bakın gördünüz mü, yine bildi içimden geçeni,” diyerek haklılığının en bariz semptomunu sergileyen Ömer’e değil doktora baktı. Ömer’in dikkati ise balıklara yem olan kırmızı yemlerdeydi. Annesinin dışarıya davet edildiğini fark etmemişi bile. Doktor, resimde ne gördüğünü sordu, Ömer cevap vermek yerine “Balıkların acıktığı nasıl anlaşılıyor?” dedi. *Lepistes* balıklarının günde iki ya da üç kez yemlendiğini ve bunun kendisi için de bir terapi olduğunu söyledi doktor. *Akvaryum ve Lepistes balıkları almalyım*, diye düşünüyordu Ömer. Resmi tekrar önüne koyup “Ne görüyorsunuz?” diye sorunca, parmağını resimdeki sehpanın ayakları üzerindeki kıvrımlarda gezdirdi yine, ayakların her iki kenar hattında bir araya gelemeyen iki Ömer’i gördüğünü söyledi ve “Resim yapıyorum, sehpanın ayaklarının kenarlarına gizlenmiş iki insan profilini fark ettim,” dedi. Birbirine benzeyen iki nesne, iki eşya, iki şekil gördüğünde hep aynı şeyi hissedirdi. Yan yana iki sandalye, iki kadeh, iki fincan, iki kalem, iki saat. Her gördüğü ikiliği kendisiyle özdeşleştirir, birini kendisi diğerini ise içindeki ses olarak görürdü. Evlerindeki ikili kanepelerle böyle bir bağ vardı arasında, iki koltuğun barış içinde bir arada olabilmesiydi onu cezbeden. İçindeki bölünmüşlük hissini bir gün yok edebileceğini ve içindeki sesteki kurtulabileceğini düşünürdü ikili kanepede otururken. İkili kanepeler terapisi... Seansın sonunda annesiyle yalnız görüşeceğini söyleyerek Ömer’i dışarıya davet etmişti doktor. Çıkarken “Seni de muayene edecek, beraber delireceğiz,” dedi. Annesi kanepenin kenarına ilişip emanet gibi oturdu, Ömer’in söylediğine inanmış gibiydi. “Ailemizde böyle bir hastalık yok Doktor Bey,” dedi tekrar, kendisini güvende ve deliliğin dışında hissetmek istiyordu. Ne içindeydi deliliğin ne de büsbütün dışında. Oğluyla ilgili bilgi vereceğini söyleyerek rahatlatmıştı doktor. Ömer’in kaygı ile psikoz ara-

sında bir yerlerde sınırda psikotik olduğunu ve biyolojik ve genetik faktörlerin hastalığında önemli bir etken olabileceğinden başlayıp travmatik çocukluk hatıralarının ruh dünyasında parçalanmaya yol açmış olabileceğini anlattı, kendi kendine konuşuyor veya gülüyor olmasının deli olduğu anlamına gelmediğini söyledi. “Kendi kendine konuşana deli derler,” dedi annesi. Duymazdan geldi. Ömer’in her hafta gelmesi gerektiğini ve onunla yakından ilgileneneceğini söyleyince “İyileşecek mi, ilaç verecek misiniz?” diye sordu bu kez. İlaç vermeyeceğini, terapiye devam edeceklerini söyledi. “Seviyor musunuz oğlunuzu?” diye sordu. Şaşırılmıştı annesi. Ayak ayak üstüne atmış, ellerini koltuğun kolçaklarından ayırıp göğsünde bağlamış, parmaklarını birbirine geçirip iki başparmağını çevirmeye başlamış ama olmamıştı. Parmaklarını kütletmiş, çıkan ses onu bile rahatsız etmişti. Olmayan tozları elinin tersiyle yakasından silkelemiş, mantosunun eteklerini düzeltmiş, göz göze gelmemek için aklına gelen son hamle olarak el çantasından mendilini çıkarıp dudaklarını siler gibi yapmıştı. Not aldı doktor ve “Seviyor musunuz oğlunuzu?” diyerek sorusunu tekrarladı. Zihnindeki düğümleri çözemeyen annesi mantosunun cebinden sarkan bir ipe art arda düğüm atmakla meşguldü. Düğüm terapisi... Bir an için *Anlatsam mı?* diye geçirmişti aklından. Ağlamaklı değildi. Sesi de titremiyordu. “Peki, konuşmak istediğinizde siz de gelebilirsiniz, Ömer’in iyileşmesi için de çok iyi olur konuşmanız, çıkabilirsiniz,” dedi.

Hastaneden çıktılar. Seansın olumlu bir etkisini arayan annesinin yol boyunca sorduğu hiçbir soruya cevap vermeyince “Benim imtihanım da sensin bu dünyada demek ki,” dedi annesi. İmtihan sorularının yazılı olduğu bir kâğıt parçası gibi hissetti kendini Ömer. Üzerinde kaç soru vardı, her soru kaç puanlıktı ve annesi acaba hangi sorudan başlayacaktı cevaplamaya? En zor sorudan, kendisini neden sevmediği ve neden istemediği sorusundan başlamalıydı. Ona her baktığında, elinin yüzündeki kurtulmak istediği simsiyah bene neden gittiğini cevaplamalıydı. Soruları düşündükçe annesinin bu imtihanı veremeyeceğine karar verdi. Yüzüne bakıp “Otur, sıfır!” diye bağırırdı ama yanlarından geçen bir arabanın korna sesi bastırırdı Ömer’in sesini.

Akşamüzeri geldiği hapisshanede önce üzeri aranmak istendi. Temastan rahatsız oluyor, direniyordu üzerinin aranmasına. Kıyafetlerinin çıkarılması istendi, çıkardı. Ceplerinde ne varsa hepsini. Pantolonun kemeri alındı. Yakasında ilikli nazar boncuğunu da çıkarıp vermesi istenince bağırmaya başladı Ömer. Avucunun içine aldı, “Vermem,” dedi başka bir şey demedi. Başgardıyan geldi, nazar boncuğuna baktı, “Bırakın, kalsın,” dedi. Bir ses duydu, kulaklarını tıkadı, düdüğü sesi idi. Sordu. Havalandırmanın bittiğini belirten düdüğü, önce onu öğrendi. Müdürün odasına götürüldü. Doktor Rüştü Bey de oradaydı. Müdür hapisshane kurallarını anlattı. Özel durumunu bildiğini, burada kaldığı sürece diğer mahkûmlardan imtiyazlı bir şekilde gündüzleri istediği zaman avluya çıkıp istediği kadar avluda kalabileceğini söyledi. Rüştü Bey bir çanta verdi. İçinde çarşaf, yastık kılıfı, battaniye, üç şeritli lacivert bir eşofman takımı ve spor ayakkabı, iç çamaşırları, çoraplar, kazak, mont, bere ve kaptaplar vardı. Resim yapabilmesi için bir eskiz defteri ve de kalemler. En çok ona sevindi. En kısa zamanda raporunu onaylatıp hastaneye sevk edilmesini sağlayacağını söyleyen Rüştü Bey’i duymadı, dikkatini deftere ve kalemlere vermiş, zihnindeki sergi için resim düşünmeye başlamıştı bile. “Düşüncelerinizin resmini yapın,” demişti bir öğretmeni. Düşüncenin resmi düşününce yapılırdı, düşününce ve belki de düşünce. Başgardıyanı çağırıp Ömer’in imtiyazlarını sıraladı müdür. Çantasını aldı, Rüştü Bey’e baktı, “Oyuncak almaya gidiyorum,” dedi gülererek ve çıktı odadan. Rüştü Bey’in endişesini fark eden müdür, Ömer’i koruyup kollayacak yaşlı bir mahkûmun koğuşuna verdiğini ve müsterih olmasını söyledi.

Kapıdan girdiği gibi karşısında gittikçe derinleşen bir boşluk gördü. Tarihi taş duvarlarıyla yatay bir kuyu gibiydi koğuş. Kuyunun dibinden “Allah kurtarsın, geçmiş olsun,” sesleri geliyordu. Loş ışıkta kimseyi fark etmemişti ama gördüğü her gölgeyi kalabalık olarak hissetti ve rahatsız oldu. Gözü ışığa alışınca ranzalarda yatan, ortadaki sobanın etrafında çay içen, ellerini arkada bağlamış kısa voltalar atan mahkûmları fark etti. Boş bir yatağı gösterdi başgardıyan ve çıktı. Emniyette kaldığı son gece hiç uyumamış ve ertesi gün öğleden sonra mahkemeye çıkmıştı. Çok yorgundu. “Yorgunluktan öleceksin sen,” demişti içindeki ses. Çantasını yere bıraktı. Kıyafetleriyle sırtüstü uzandı yatağa, ellerini ensesinde bağladı. Uzun bir

gece onu bekliyordu. Uyumak istiyordu. Uyumak ve bir daha uyanmamak. “Yine uyanacaksın,” diye fısıldadı içindeki ses. “Uyumak istiyorum ve bir daha da uyanmamak,” dedi. Sesli söylemişti. Üst ranzada yatan mahkûm başını sarkıtarak ne dediğini sordu. “Sana demedim,” dedi. Kime dediğini sordu bu kez mahkûm. “Kendime,” dedi ve gülmeye başladı. Hapishanedeki ilk dakikalarında sana demedim demek zorunda kalışına gülüyordu. “Bir delimiz eksikti,” diye söylendi mahkûm. Yaşlı bir ses “Rahat bırak çocuğu,” diye seslendi. Koğuşu ağırbaşlı bir sessizlik kapladı. Delik deşik uykulara daldı yine. Delik ve deşik arasında “Otur, sıfır!” diye bağırdı. Kendi sesine uyandı. Bakındı etrafına. Her köşeden ayrı bir horultu yükseliyordu. Oturdu, ranzanın baş ucuna dayandı. Yastığı ensesinde katlayıp kulaklarını kapattı. Horultular azalmıştı. “Kaldık yine baş başa,” dedi içindeki ses. Yastık horultu seslerini kesiyor ama içindeki ses kısılmıyordu. “Önlüğüme dikeceğine kulaklarım dikseydin ya kemik düğmeleri,” dedi, yine sesli söylemişti. “Sus lan,” dedi üst ranzasında yatan. “Rahat bırak çocuğu,” dedi yine aynı yaşlı ses. Oturdu öylece battaniyenin altında. “Likör değil uyku haram bana,” dedi.

Bölük pörçük uykularla geçen gecenin sabahında müdürün verdiği imtiyazı kullandı ve avluya çıktı, uykuda geçirdikleri zamanı mahpusluktan düşen mahkûmların hepsi uyuyordu. Gözleri avlunun köşesinde bir yerde kuyu aradı istemsizce, kümes, odunluk, iki erik ağacı, bir de incir. Yoktu. Zeminde döşeli taşları görünce sevindi. Her biri farklı şekilde, farklı büyüklükte ve farklı taş tonlarında, damarlıydı, aşınaydı. Yüksek avlu duvarları da taşı, avludan taşmıştı, üzerine krem sürülmüş gibi taş rengi bir taşkınlık. Tel örgüler siyahtı, iki tel sarmaşık gibi büklüm büklüm birbirine sarılmıştı ve belli aralıklarla düğümlemişti dikenli teller, kanadını açmış ama uçamayan minik serçeler konmuş gibiydi üzerine. Köşede bir kule vardı, içinde bir asker, elinde tüfek. El salladı askere. Sabahın köründe avluda tek başına bir mahkûm görmenin şaşkınlığıyla asker de el salladı belli belirsiz. “Serçeleri vurma sakın,” diye bağırdı. Asker avlunun göğüne baktı, hiç serçe yoktu. Adımladı avluyu enine ve boyuna. Saydı adımlarını. Çarptı çıkan rakamları birbirine. *Büyükmüş*, dedi kendi kendine. Bahçenin tam ortasındaki havuzun yanına gitti. Etrafını dolandı, saydı adımlarını. *Küçükmüş*,

dedi. Gardiyan geldi yine, metal bardakta yem verdi. Yemleri ufalayıp serpti, balıklar üşüştü. Elini soktu suya. Balıklar yine üşüştü. Her parmağında ayrı balık vardı. Balık terapisi... Zamanın farkında değildi. İmtiyazsız mahkûmlar için de havalandırma vaktinin geldiğini anlamadı. Mahkûmlar öbek öbek doldu avluya. İstese avluda kalabilirdi ama bütün mahkûmlar avludaysa koğuş boş demekti, boşluğun çağrısına uydu ve boşluğa yöneldi. Birkaç adımda bir arkasını dönüp havuza bakıyor, baktıkça inşirah buluyordu. İnşirah'ı sorduğunda "Sen gittikten sonra kaçtı, dönmedi bir daha," demişti ablası. Havuzda bulunduğu inşirah da kaçacak diye korkuyordu. *İnşirahsız ne yaparım/Damdan dama atlarım/Gardiyanlar görürse/Altına yaparım*, diye bir tekerleme tutturdu. Havuzun ortasından yükselen mermer fiskiyenin tepesinde kıc kıça vermiş dört mermer ördeğin ağzından dökülen suların balıkları ıslattığını düşünerek üzülyordu bir yandan. Kendileri için üzülen birinin olmasından haberdar olsa seviniirdi balıklar. Koğuşa girdi. Yatağına uzandı sırtüstü. Ellerini ensesinde bağlayıp gözlerini tavana dikti. Yer yer görünen beyaz kireç badanası sigara dumanı sarılığının altında kalmış, sarı halkalar basmıştı tavanı. Tavan sarılık olmuştu. Sarı halkaların içindeki beyazımsı kireç gözleri gördü, sönük bakıyordu. Sarılığın çöktüğü gözler ölürdü. "Tavan da yakında ölecek," dedi. Ölen tavanlar çatıyı taşıyamaz ve çatı çökerdi. Karşısındaki ranzada bir günü daha nasıl tüketeceğini bilmediği için yatağından kalkmamış, havalandırmayı kaçırma endişesi taşımayan ve aynı tavana gözlerini dikip Ömer'in gördüklerini görmeden yatan yaşlı mahkûm kafasını kaldırıp baktı. "Sana demedim," dedi Ömer. Yastığının altından mavi kuru boya kalemini çıkarıp tükürükle nemlendirdi ucunu. Tavana doğru uzattı, başparmağıyla ölçü aldı boşlukta. Önce bir sekizgen çizdi havada, sonra derinliğini. Ortasından bir fiskiye sallandırdı tavandan yatağına doğru, dört kollu avize gibi. Köşelerine çizdiği dört ördeğin ağzından sular akıttı. Islanacağından korktu, bir havlu koydu başına ve balıkları çizdi tek tek, hepsini. Yüzgeçlerini, kat kat kuyruklarını, kocaman gözlerini ve her an öpüşmeye hazır dudaklarını. Almila'nın dudakları öpüşmeye hazır değildi. Fıskiyeden düşen suların oluşturduğu su halkalarını kondurdu sekizgenin içine. Tek bir noktaya yem çizdi ama balıklar üşüşmedi. Havuzun her tarafına yemler çizdi tekrar. Balıklar yine üşüşmedi. Madem üşüşmüyorlardı, silerdi

resmi, aç kalırlardı. Havluyu aldı başından, top yaptı ve kara tahtayı siler gibi özenle sildi boşluğa yaptığı resmi, resimden geriye yine boşluk kaldı, önce boşluk vardı...

Kaç muhayyel resim silmişti çocukluğunca, kaç muhayyel duvara kaç muhayyel çiviyle çivilenmiş ve çocukluğunun boşluğunda kaç muhayyel çerçevenin içine girmişti resimleri? Duvarlarda boş çerçeveler görüyordu. Koğuşun duvarları da bir saat içinde çerçeve sergisine dönüşmüştü. Her şey için boşluğa ihtiyaç vardı, boşluk ancak resim ya da kelimelerle onarılabilirdi. Boşluğa yazdığı kelimeler de havada uçuşuyor, yorulanlar çerçevelerin üzerine konuyordu. Küçük bir çocukken başlamıştı boşluğa yazı yazmaya ve resim yapmaya. Başparmağının ilk boğumunu ağzına sokar, gerdiği serçe parmağıyla boşluğa yazardı. “Dolmalı kalem mi senin parmağın, ağzından mürekkep mi alıyorsun?” derdi annesi. “Evet,” demişti, “tükenmez mürekkep.” Dolmalı kalem derdi annesi dolma kaleme. Kalem dediğin dolmalıydı tabii ki, kelimeyle dolmalıydı, kelimelerle. İlk söylediğinde hoşuna gitmişti ama sonraları “Hadi biz neyse, insanların içinde de yapıyorsun, deli sanacaklar,” demeye başlamıştı. Boşluğa yazmak delilik alametiydi. Oysa en sahici şeyler boşluğa söylenebilir, boşluğa yazılabilirdi ancak. Boşluk yutar, insan kusardı. Boşluklara yazdıklarını hatırlamaya çalıştı. Kelimeler tepeden turnağa silahlı bir ordu gibi üşüşüyordu zihnine ve kendini koruyacak bir kalkanı yoktu. Başparmağını ağzına soktu yine, uzamış turnağı ve ucu açılmış bir kamış gibi gerdiği serçe parmağıyla yazmaya başladı üşüşen ve bir araya gelemeyen kelimeleri:

Tuhaf, inşirah, genetik, halüsinasyon, kuyu, özlem, kederler ülkesi, Tanpınar, canımefendim ama birleşik, ölümcül, kızılılık, doğum, sopa, kurs, likör, Kuran, haram, çift sıra, ebcet, düğme, Freud, kaftan, kör olasica, Tanrı, Türk, Rosenberg, Kumanova, Hamsun, husye, Rosenhan, açlık, deney, İbrahim, İsmail, sinağrit, baba, oğul, kurban, acımasız, mankurt, manastır, Meryem, deniz, İsa, çiş, ruh, ateş, gözler, alev, polis, vazo, elektrokonvülsif, güvercin, şok, oyuncak, silah, yine özlem, yine kederler ülkesi, yine Tanpınar, yine canımefendim ama birleşik.

Bir araya gelemeyen onca kelimenin arasında canımefendim neden bir aradaydı, hatırlamıyordu bunu, hatırlasaydı...

“Önce kelime vardı,” demişti din dersi öğretmeni. Kelimeden önce ne olduğunu sorduğunda “Sükût,” diye cevap vermişti. Peki sükûtan önce ne vardı? Yokluk mu, varlık mı, boşluk mu? Aşk olduğunu söylemişti. Bütün ruhlar evvelden yaratılmıştı söylediğine göre ve habibinin yüzü suyu hürmetine de her şeyi yaratmıştı Yaradan. “Bizi de mi?” diye sormuştu, hayal kırıklığı vardı sesinde. Birinin yüzü suyu hürmetine yaratılmak zoruna gitmişti. “Tabii ki bizi ve her şeyi,” cevabını alınca habibinin kim olduğunu merak etmiş, öğrenince susmuştu, susturulmuştu, önce sükût vardı, hayır boşluk vardı, bir şeye çarpınca hissedilirdi boşluk, din dersi öğretmenin çarpmıştı.

Kelimeler, saçaklarda kazığa dönüşen donmuş su damlacıklarının boşluğa saplandığı gibi saplanmaya devam ediyordu zihnine. Hangisi gerçekti, su damlası mı, güneşi gördüğü gibi eriyip yok olan buzlar mı, yoksa güneş mi?

Pembe, avuç, inci, yara, kaftan, patlayasınca, şizofreni, emzik, çene, ben, hınzır, imtihan, Elizabeth, kemik, otuz bir, psikotik, sızı, yine özlem, yine kederler ülkesi, yine Tanpınar, yine canımefendim ama yine birleşikti, ayrılmıyordu. Her şey düşmeyen, söylenmeyen kelimelerde saklıydı. Anlatmadan anlaşılсын istiyordu, demek ki anlatamamıştı, bir yerde mi okumuştı bunu hatırlamıyordu. Hatırlayıp tutunacağı bir dal arıyor, bulsa da tutunamıyordu. Şiirlere, romanlara, resimlere tutunuyor ama insana tutunamıyor, düşmeyen ve söylenmeyen kelimeler düşmediği yeri kanatmaya devam ediyordu. Düşselerdi kanatmazlar, kanatsalar da kabuk bağlardı ve geçerdi acısı ve geçince bir şeyi kalmazdı. Annesi öyle derdi, geçince bir şeyin kalmaz. *İncirden düştüm taşa/Kaş yarıldı baştan başa.* İncirden düşüp kaşı yarıldığında bile örgüsünü örmeye devam etmiş ve yerinden kalkmadan kan içindeki yüzüne bakıp öyle demişti, geçince bir şeyin kalmaz. Geçmiyordu ki unutmadıkça. Unuttukları geçmişti yalnızca, hatırlayınca yine kanayacaktı. Gidecek yeri ve kimsesi de yoktu. Resimlerini astığı boşluk gibiydi. Boşluğu ateş yakmaz, su boğmaz, kılıç kesmezdi ama kelimeler zihnini boğuyor, nefesini kesiyor, içini yakıyordu. Kelimeler bir araya gelse her şeyin bir anlamı olurdu ama başıbozuk alayı gibi hücumla geçtiklerinde onları